

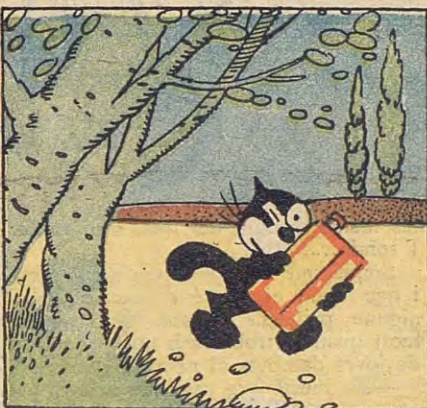
VERVOLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

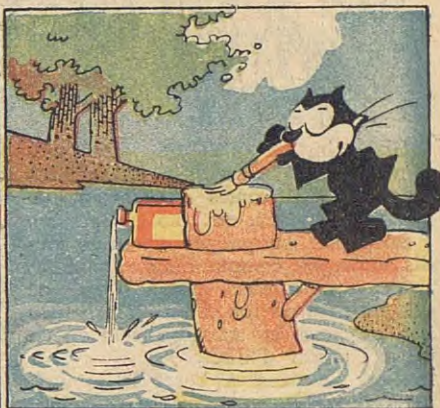
Fèlix, corredor de finques

Ningú no em compra la hisenda
que temps ha la tinc en venda.

—La vendré. No es desconsoli
doni'm un pot de petroli.

Pinta el tronc d'un roig molt viu
i llença el petroli al riu.

Un pescador ha badat
i s'asseu al tronc pintat.

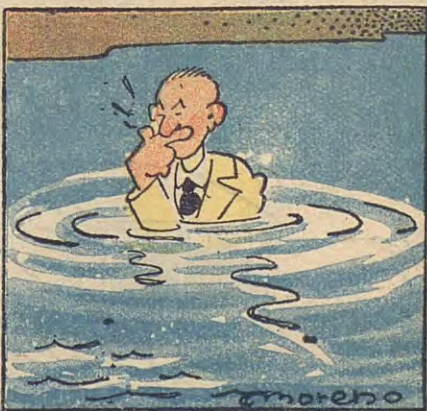
Quan per atzar s'aixeca
un seient vermell mostrà.

Veient-lo el brau ja s'irrita
contra el color que l'excita.

I tossant el pescadò
li fa fer aviació.

Cau el pescador al riu.
—Aquí hi ha petroli, diu.

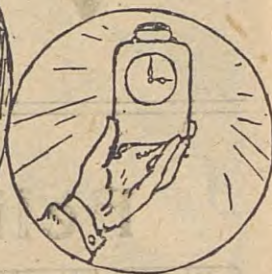
I ara la hisenda ha comprat
gràcies a l'enginy del gat.

PROESES DE PERET ELIES

Si llegim les gestes dels herois medievals o les proeses de qualsevol protagonista dels contes d'Andersen, de Grimm, Perrault, etc., no ens arriben a emocionar, perquè pensem en els medis amb què compta l'home modern, i, per tant, creiem que allò en què ells esmerçaren tot el seu esforç titànic, nosaltres ho aconseguiríem en un obrir i tancar d'ulls...

Això ho pensava Peret Elies amb un llibre dels esmentats contes entre

les mans, damunt del qual s'adormí... I somià...

Somià que ell també era un guerrier i que tenia el deure d'anar a salvar alguna princesa reclosa. No caminà molt quan es trobà amb un bé de Déu de joves decebuts al peu del camí.

—Es inútil que camineu avant, jo-

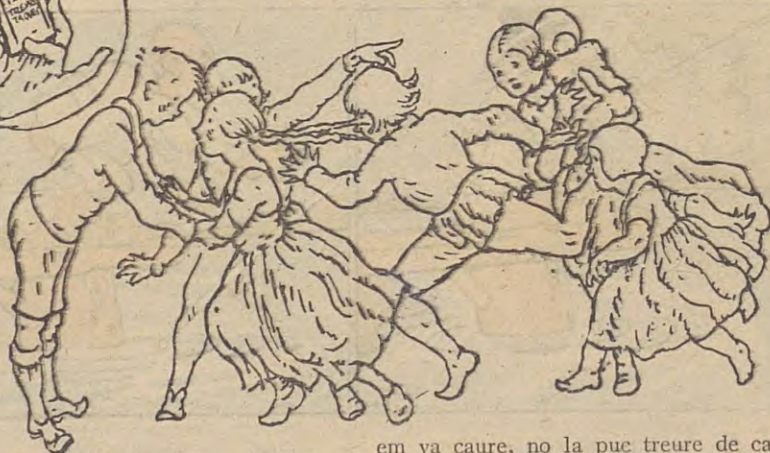
ve. Vós deveu anar a salvar la princesa, no? Es inútil; res no podrà trencar el seu son, que durarà cent anys.

—¿Que no? Peret s'encaminà vers allí, deixà al costat del llit un objecte, i desaparegué. L'efecte fou meravellós; acte seguit la princesa es despertà i fins ella mateixa sortí a saludar el seu alliberador, portant entre les mans l'objecte que l'havia desencisada. Tots miraven encuriosits; l'objecte en qüestió era un despertador.

Més tard, en son romiatge, en Peret sent un ploriqueig que ve d'una fines-

tra d'un castell, d'aspecte ombriu. Es la muller de Barba-Blava que plora la seva desventura.

—¿Què us passa, bona dona?—li diu Peret, en veure-la.

—Ai!, ¿què serà de mi quan el meu marit arribi? Aquesta taca de sang en la ditxosa clau, que involuntàriament

em va caure, no la puc treure de cap de les maneres...

—Això és, senyora—digué en Peret, amb aire confiat—perquè encara no coneixeu el famós lleva-taques «Mera-vella». Proveu-ho, i jo us asseguro que fins ara no n'hi hagut cap que s'hagi resistit a la seva influència—. Ho féu així i reeixí.

Finalment, en un revolt del camí trobà els set germans, perseguits per l'ogre.

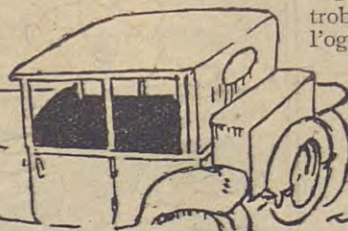

—Veni amb mi!—els diu Peret, compadit.

—No pot ésser, senyor—contesten

ells, alhora—estem extenuats; a més ell va proveït d'unes sabates que corren una llegua cada hora.

—¿Una llegua cada hora? Bah!, què és això, comparat amb el meu poderós vuit cilindres, que fa 80 quilòmetres per hora!

En efecte, els fa pujar al seu auto, i probablement hauria tingut ocasió de realitzar algunes proeses més a no ésser el despertador que, a la manera d'aquell de la princesa, desféu l'encís en què estava situat.

Burlar-se d'un desgraciat sol donar mal resultat.

El geperut passa tots els jorns davant dels burots.

Tots ja el coneixen, és clar, i amb ells s'atura a parlar.

Un dels burots, molt formal, comprà un dècim de Nadal.

Es formal, prò té el mal gros d'ésser molt supersticiós.

—Nois, aquest dècim treurà.
—¿Vols dir?—Sí, no fallarà.

Quan el geperut passava per l'esquena li el fregava.

Però nota amb gran espant que la gepa es va abaixant.

I és que el bibró hi duia allí un enorme bot de vi.

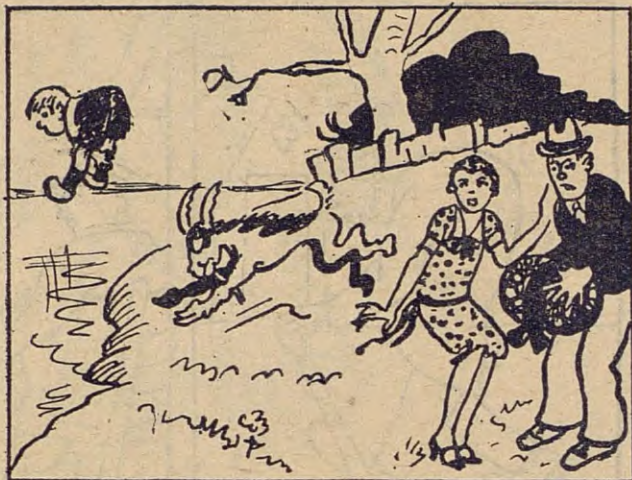

—Veus, no has tret. Tot ho has [peraut!
—Es clar! no era geperut!

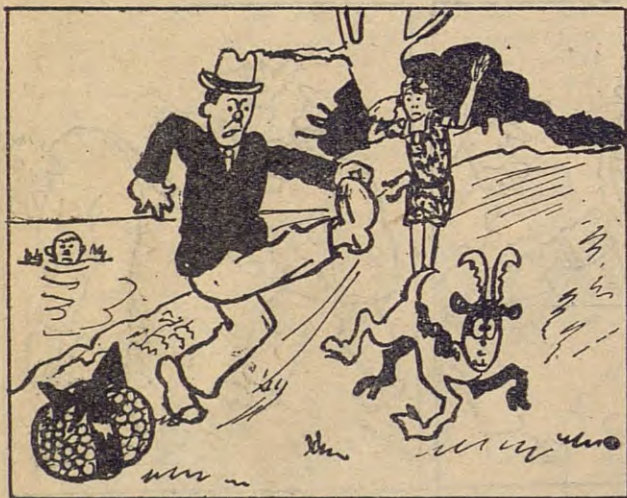
Heroïcitat

La Roser estava esperant el seu promès, mentre el seu germà petit estava mirant els peixets del riu.

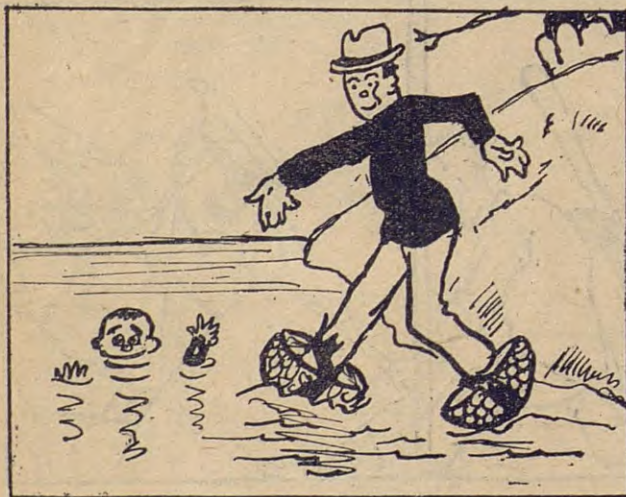
En el moment que arribava en Jordi, una cabra, que s'havia fixat amb la forma en què estava el noi, li dona un cop i el tira al riu.

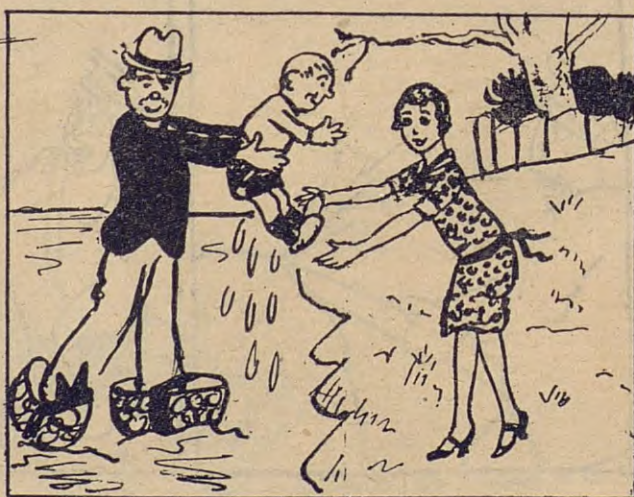
En Jordi, empipat, fa fugir la cabra, mentre la Roser li està cridant que son germà s'ofega.

Amb la capsa de bombons que havia dut per a la seva nòvia s'empesca la manera de salvar el noi sense mullar-se.

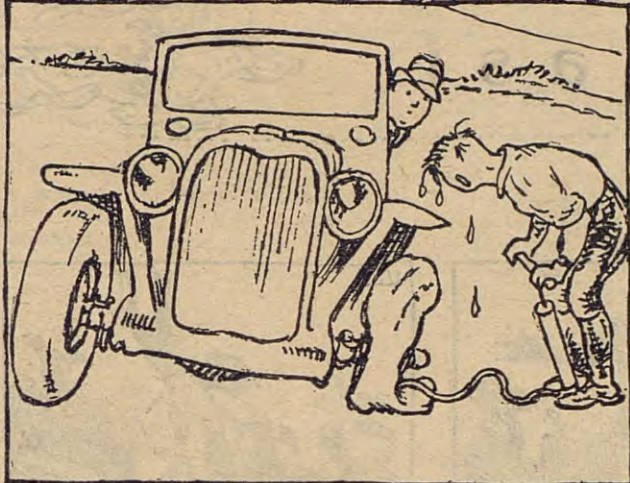

I naturalment, es posa a caminar per sobre el riu com aquell que camina pel Passeig de Gràcia.

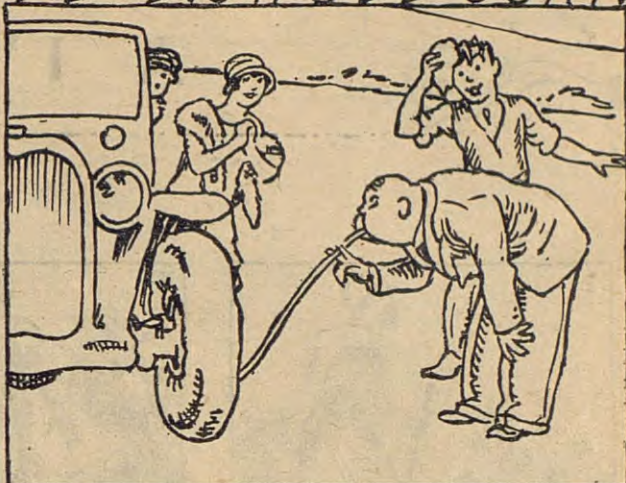
I salva d'aquesta manera el germanet de la Roser, al mateix temps que queda fet un heroi davant d'ella.

LES HISTORIES

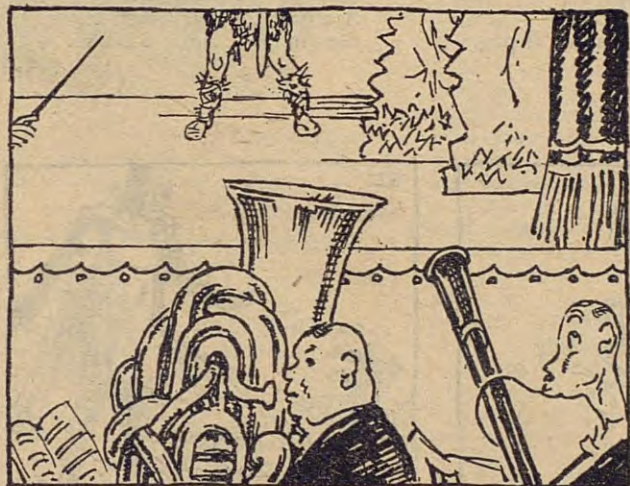

El meu amic X presumia d'ésser l'home de més buf del món. En el capítol de la bufera n'explicava de crespes. Tinc els meus dubtes, però, de la seva veracitat. A veure a vosaltres, nebots, què us en semblarà.

DE L'ONCLE JOAN

Diu que un dia, en plena carretera, se'ls va desinflar un «ballon» i que—per pega—la manxa no anava bé. I encara hi foren, si ell no arriba a omplir el gros neumàtic

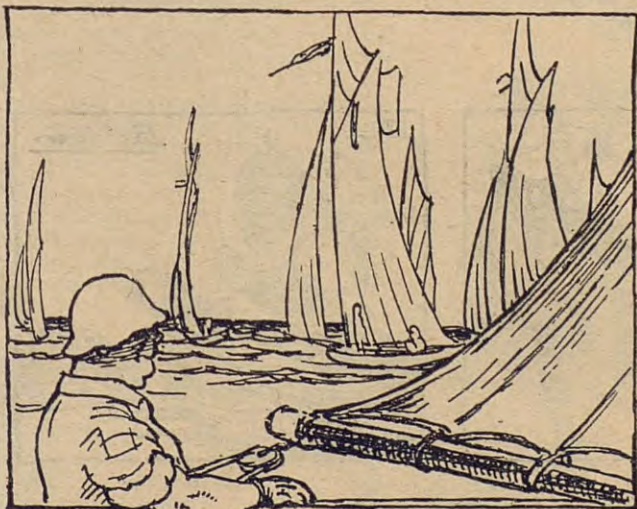

com el que fa bombetes de sabó, amb la goma de la manxa a tall de palla.

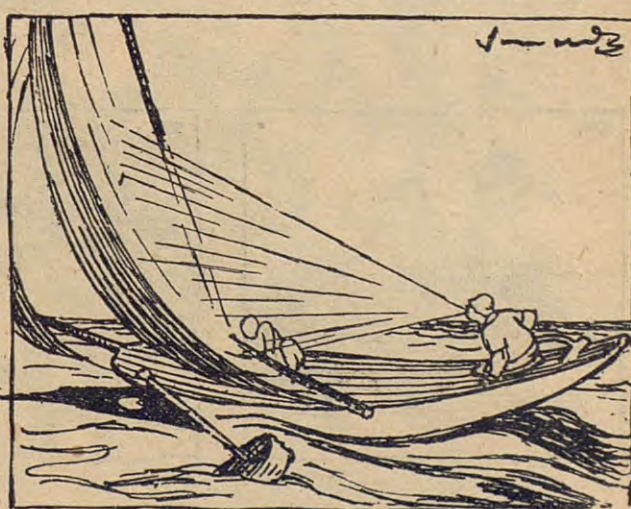
Era professor de contra-trombó de l'orquestra del Liceu. Aquest instrument necessita, solament per fer-lo sonar, un instrumentista que tingui els pulmons com una manxa de menescal.

Doncs bé; una nit, en el moment d'atacar un «fortísim» va ésser tal el torrent d'aire que sobtadament va injectar en el contra-trombó, que aquest va desenrotllar-se com un mata-sogres de paper fi.

Però quan al meu amic se li fa la boca aigua, és en recordar el seu triomf en les regates de Mònac. Aquell dia, el ventjol era tan feble, que la cursa es desenrotllava pàl·lidament, sense pena ni glòria.

L'amic X es va posar nerviós. De sobte una idea li acut: Salta a popa, agafa l'arjau i comença a bufar com un desesperat... Va arribar el primer amb un avantatge de dos cents cinquanta metres.

A l'oasi

I
Un viatger fatigat
caminava pel desert.
Veia al lluny un clap de verd
i hi anava adelerat.

II
Però quan arribat fou
a aquell oasi llunyà
que no hi havia trobà
fruita als arbres ni aigua al pou.

III
—Oh, Allà, ¿m'hauré de mori
de defalliment i set?
Ajuda'm, oh Mahomet
dóna'm pa i aigua o bé vi.

IV
Veu dessota una palmera
un sac com de provisió
i hi corre amb gran illusió
pensant menjar de primera.

V
—Sembla que són avellanes,
diu desfent el sac de pressa.
A terra el contingut vessa
i en surten perles indienes!

VI
Davant d'aquella riquesa
l'home queda desolat.
D'allò no en pot pas fer plat
ni guarir de sa flaqueça!

VII
Ja ve d'allà a l'horitzó
un camell tot galopant,
porta a sobre el ric marxant
que ha perdut aquell tresor.

VIII
—Les perles!—Té, són aquí,
no em serveixen pas de res.
—Té doncs un premi.—Dinès!
m'estimo més un bocí!

IX
I el viatger satisfet
menja i beu i es pot salvar
i diu:—Val més bon menjar
que perles en el desert.

Becquer

L'objecte d'art

TOTHOM sap què són aquests «objectes d'art», gerros de porcellana, estàtues, *centros* i altra terregada que hom regala per compromís i per compromís accepta i que s'han de tenir en lloc prominent del saló o del rebedor, per mal d'ulls que facin, perquè el qui els ha regalat, tieta, co-

La tiple: «Doolça Catalunya...»
El calb: «Vostè plora! ¿Es català?»
El pelut: «No, sóc músic!»

(De *The Passing Show*)

sinet, padrí o amic de fora, no s'enfadi en veure que no hi són.

Un *objecte d'art* de la classe menys artística fou el regal de nocces que féu la tieta Doloras, acabada soltera vella, al jove matrimoni Rafeques. En Rafeques, xicot amb pretensions d'artista, que duia corbata de gran llaç negre i barret d'ales amples i feia comèdia en una companyia d'aficionats força passadora, no se'n sabia aconsolar d'haver de tenir aquell adefesi al saló i només cedí després que la seva muller quasi plorant li hagué recontat per mil·lèsima vegada les riqueses de la tieta Doloras i com calia tenir-la contenta per'mor que si s'enujava ho deixaria tot a l'Hospital de Gats i Gosos, perquè era molt Protectora d'Animals.

L'objecte—un gerro de pisa pintada amb uns aligots i uns dragons i unes sirenes que feien mal de cap—, fou instal·lat en lloc de preferència en el saló de confiança, al costat de l'estudi d'en Rafeques, i s'anà omplint de pols i teranyines per dintre, encara que per fora hom procurava mantenir-lo dignament lluent per'mor de la tieta.

Alguns mesos més tard, la tieta estava malalta i la muller d'en Rafeques s'apressà a anar a cuidar-la amb tot afecte i desinterès. Mentrestant, en Rafeques, sol a casa, pogué dedicar-se lliurement a la seva afició favorita de fer comèdia amb els companys. Cada vespre, havent sopat al bar de la cantonada se n'anava a la Peña a assajar

un drama que volien representar per final de temporada titulat «Los Ojos del Alma», en el qual ell feia de protagonista. Un protagonista cec, que amb els ulls de l'ànima veia coses que els altres agonistes no veien amb els del cos. I que el feia bé, en Rafeques el paper de cec. Naturalment, és facilíssim. N'hi ha prou amb caminar a passos curts, amb els ulls ben esbatanats i fixos i les mans endavant, a punt d'aguantar qualsevol topada.

Després de l'assaig i d'un xic de resopó en Rafeques tornava a casa a les hores petites de la matinada. Obrí amb la claueta anglesa, entrà, tancà i, de sobte, li semblà sentir un sorollet. Restà un moment immòbil i no tardà en comprendre que a la casa hi havia un lladre. Per dessota la porta del seu estudi s'havia vist momentàniament un llampec de claror difusa i l'atmosfera podia a caliqueny.

¿Què fer? El seu fèril enginy tingué rumiada de pressa una sortida. Esbatanà els ulls, allargà les mans i es posà a caminar a passos curts, fent el seu paper de cec.

Així arribà al seu estudi i a la incerta claror de lluna que entrava per la finestra, veié un home arrupit darrera el seu escriptori, els calaixos del qual eren oberts i remenats. L'home se'l mirava amb desconfiança i tenia a la mà un revòlver. Es veia que estava indecís.

—Si es convenç que sóc orb no em matarà, per por de les conseqüències—pensà en Rafeques; i a les palpentes es dirigí cap al saló i prengué en braços el gerro de la tia Doloras.

—Tant que els he dit que no vull aquest gerro aquí, perquè el millor dia hi toparé—exclamà en veu alta—. El vaig a llençar per la finestra.

Pas a pas tornà cap al seu estudi,

on el lladre encara s'esperava. Per dirigir-se a la finestra havia de passar pel seu costat mateix, i veient-ho, el bandit s'ajupí més i la taula cruixí.

—¿Qui hi ha aquí?—cridà en Rafeques.

Ningú no respongué.

—Deu ésser un corc—prosseguí el cec fingit i continuà caminant...

En passar pel costat del lladre, patat! li trencà el feixuc gerro sobre el cap. El bandit restà estabornit.

Quan es retornà es trobà amb el llum encès i amb en Rafeques que li apuntava el propi revòlver.

—Caram! No éreu cec!

—De conveniència.

—Doncs ho heu fet molt bé—féu el lladre amb franquesa.

Oh poder de l'adulació!

—Em feu llàstima. Prometeu-me que no tornareu més per aquí i ja us en podeu anar—digué l'actor envanit.

El lladre se n'anà.

—Poc se pensa aquest pobre diable el servei que m'ha fet—pensà en Rafeques—. Ara ja tinc una excusa per haver romput el gerro.

I acabà de trencar-lo amb un parell de trets de revòlver.

NETEDAT

Menjava donya Cartrudis el seu dinar refinat

quan de sobte agraviada

a la minyona cridà:

—Marieta, és molt tranquila,

vegi aquí què m'ha posat:

aquest ganivet... que, vaja!

és molt brut! No l'ha rentat?

—Brut el ganivet, senyora?

No pot ésser, vaja, i cà

si justament fa una estona

que el sabó amb ell he tallat.

P. E. P.

Amo (entrant al despatx): ¿Què significa això?

Dependents (que resolen un jeroglífic): ¿Vol provar-ho vostè, si ho endevina?

(De *The Passing Show*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*Hi ha meravelles hindús
que només les creu un lluç.*

A l'India hi ha coses grans:
temples, budes i elefants.

Hi ha a cada cantonada
alguna vaca sagrada.

Els fa gran admiració
veure un faquir de debò.

Amb gran naturalitat
s'empassa un carbó inflammat.

Baliga en veure'l rosti
vol apagar el foc amb vi.

El faquir el vi ha llençat
i l'ampolla s'ha menjat.

Parats els deixa una estona
en dir: «Sou de Barcelona».

Prò fent memòria en Balaga
conceix que aquell és un plaga.

I descoberta la trampa
per por de rebre s'escampa.

Toni